

Ранко Павловић

МОНАШКИ СОНЕТИ

МОНАХ ХРАНИ ПТИЦЕ

Ова за сеницу, ова за детлића,
ова за голуба, лепог превртача,
а ова за верног, дворишног врапчића,
да џивџан покљуца, да мало ојача.

Тако са трпезе монах скупља мрве,
све једну по једну, као реликвије,
и кроз прозор гледа, извија обрве,
светачки озарен, к'о да човек није.

Па, прекинув ручак, из конака жури
у широку порту цркве манастирске
где птице цвркутом нежну песму везу.

И, часак касније, док са неба цури
златасти сјај сунца, монах своје блиске
пријатеље зове за Божју трпезу.

КАП И МРВИЦА

У манастирској цркви, када причешће мину,
кап освештаног вина из сребрног путира
као мелем клизну на усну монахињину,
кап што у себи носи свеукупност свемира.

И мрвицу нафоре из злаћаног сасуда
побожно монахиња уснама је принела,
и све то срце нађе, и празном црквом свуда,
светлост озари таму, запева хор анђела.

Зар она капља вина, све сузе, крв и воду –
размишља монахиња – у душу ми не сали,
зар у њима не пливам по Небескоме Своду?

И у ону мрвицу, што Тело је Његово,
све живо и неживо, сви светови су стали,
и све се у молитви стапа у једно Слово.

МОНАХ ЧИТА СЛОВО ЉУБВЕ

*Лети и пролеће Господ сазда,
из Слова љубве чита монах стих,
и мисли: Деспот Стефан је вазда
папир гледао замишљен и тих.*

Јер, чист папир је море дубоко,
тајанствен повор непознајног пун,
над њим кад лети неспутан соко
побожно је нем, не отвара кљун,

не кликће: љубав све превасходи,
јер реч и тајни кад се повери
слепца у раскош светлости води.

*Но да ли горе раздвојише нас,
још један стих монах душом мери
и ставља свећу пред иконостас.*

НАД ПЕСМОМ НАД ПЕСМАМА

Понекад *дође време пјевању,*
и глас грличин чујем у ноћи,
кад ми грлица не може доћи
ни докле поља пшенична жању.

И зато, певај у славу Грала,
вече и јутро песмом премости,
тако речита у тој немости,
Грлице с Неба допрхутала.

Јер, *врш зашворен,* к'о Еден што је,
монашку браћу песма окрепи,
небеска песма, о Грличице.

Ноћни часови док звезде броје,
нек зажуборе стихови лепо
над свим *песмама* сестре песмице.

МОНАХИЊА, ЈЕФИМИЈА, КНЕЗ ЛАЗАР

Пришивши закрпу на црну мантију
старог духовника, монахиња млада
начас поглед враћа Кнежевом житију,
па поново иглу пажљиво убада

у другу закрпу и нити провлачи
к'о да епитрахиљ везе позлаћени.
„Сестро Јефимија, да ли беху јачи
и нежнији конци, срцем испредени,

када си *Похвалу* кнез-Лазару везла?”
Диже поглед Небу: „Ова *моја мала*
приношења јесу тек мрвичак да зла

и мучења венац занавек нестану.”
Ту је монахиња на часак застала,
угасила свећу, јер нови дан свану.